

Recensie Het Parool De baas

Na het blockbustercabaret van Lisa Ostermann loop je op wolkjes de zaal uit

Een Poelifinario had Lisa Ostermann al op zak. Met *De Baas* heeft ze nu ook een sleutel van de allergrootste theaterzalen in handen. Grappig én muzikaal. Episch én intiem. Intelligent én ordinair. Er blijft voor cabaretfans verdraaid weinig te wensen over.

Lisa Ostermann toont zich een dompteur die toeschouwers op elk gewenst moment precies krijgt waar ze ze hebben wil. Bron foto Sjoerd Derine

De Baas is al een poosje erg geestig als Lisa Ostermann *Elk jaar minder jij* inzet. Het eerste en vermoedelijk beste lied van de voorstelling gaat over haar vader, een Amsterdamse taxichauffeur die zijn dochter haar liefde voor taal schonk. Ze heeft hem zien veranderen. De klaagziekte kroop in zijn hoofd en vreet de levenslust langzaam op.

Het knijpt je strot dicht. Ostermann toont zich een dompteur die toeschouwers op elk gewenst moment precies krijgt waar ze ze hebben wil. In slechts drie voorstellingen drong de cabaretière door tot de top van haar vakgebied. Het podium is van haar en van niemand anders.

Privé ging het lange tijd minder soepel. Haar ontbijt bestond uit sigaretten en zure matten, waarna ze weer in bed kroop. Het leven was zwaar en somber. Met een beetje hulp van haar opgeruimde vriend krabbelde Ostermann de afgelopen jaren overeind. Nu

hebben ze samen een huis gekocht. Hij gaat een maand op zakenreis, zij moet alle praktische zaken regelen. Makkie. Toch?

Koeien op de weg

Ostermann heeft haar bewondering voor Ronald Goedemondt nooit onder stoelen of banken geschoven. Als ze met haar vriend op vakantie gaat naar Albanië, hun luxe hotel is alleen bereikbaar via haarspeldbochten, herken je zijn stijl. Er staan koeien op de weg, het ravijn belooft een zekere dood en tot overmaat van ramp blijft die lul van een vriend hartstikke kalm. Kortom: heerlijk genieten.

Gelukkig wordt het geen kopie van Goedemondt. Het verhaal bevat voldoende ongefilterde zelfhaat om eigen te blijven én in de cadans van de voorstelling te passen. Bovendien acteert ze de chaos zo verrukkelijk goed dat het publiek sowieso snel in katzwijn valt.

Het is blockbustercabaret waarmee Ostermann makkelijk zalen als Carré kan vullen. Maar ze trekt veel meer registers open. Nee, wanneer ze alleen in dat nieuwe koophuis zit, gaat niet direct alles op rolletjes. Haar oude makker lethargie komt op bezoek.

Wie is de baas?

Veel verhalende cabaretvoorstellingen volgen een rechte lijn van conflict naar oplossing. Ostermann bewandelt hier een grilliger en interessanter pad. Ze voert volwassenen uit het verleden op die de baas over haar speelden en daarmee bijdroegen aan de wolken in haar hoofd. Nu ze steviger in het leven staat, herkent ze die autoritaire neigingen ook in zichzelf.

Dat is een originele manier om twijfels over een mogelijke kinderwens aan te vliegen, maar voorkomt eveneens dat het sentiment (vrij royaal aanwezig in veel liederen) de overhand krijgt. Ja, het gaat goed met Ostermann, maar littekens verdwijnen nooit helemaal. Tot in de laatste seconde van *De Baas* zijn er rafelranden om aan te pulken. Vragen om over na te denken. Luikjes in haar brein die je zou willen openen.

Met andere woorden: je wil direct haar volgende voorstelling zien.